

var i den senere Tid kommen temmelig uforberedt til Kirken, og han havde selv lidt under sin Tales Mangel paa Kraft og Beaandelse.

Det var dog heller ikke i Dag lykkedes ham at samle sig til et bestemt Arbejde. Bestandig svævede Tankerne bort, uden at han mærkede det. Hvert Øjeblik overraskede han sig selv, fordybet i Betragtninger, der laa Søndagsevangeliet fjernt. Snart var det en saa ubetydelig Ting som en spraglet Sommerfugl, der lokkede ham til at standse for at følge dens lette, vuggende Flugt og nyde Synet af de pragtfulde Vingefarver . . . nu mod Himlens Blaa . . . nu mod det guld-gule Korn. Snart var det de idelige, ligesom selvbevidst opdukkende Glimt af det røde Tag paa Skibberups Forsamlingshus, der fik ham til at fortabe sig i sin sædvanlige forundrede Grublen over den mærkværdige, næsten ligegyldige Ro, hvormed hans Venner og Meningsfæller over det hele Land havde fundet sig i deres politiske Umyndiggørelse og daglig saa' Landets helligste Love traadt under Fødder.

Han forstod dem ikke paa dette Punkt. Skønt han netop i Statskupets Dage havde været til Døden nedbøjet over Tabet af sin kære Gut, havde han straks følt det som sin Pligt at opildne alle til ved